

Uyuşturulmuş bir islam coğrafyası ile karşı/karşıyayız. İktidarlarını cehalet ve zorbalık üzerine inşa etmiş arsız hanedanlar ya da hanedan özentisi hükümetler tüm İslam coğrafyasında hakim. Yüzlerce koruma eşliğinde gezen bir yönetici taifeleri için vatandaşın değeriye bir hiç.

Örnek mi istersiniz:

Gelişmiş ülkelerde de deprem olur, ölüm ve yıkılan ev sayısı Müslüman ülkelerle kıyaslandığında son derece düşüktür.

Avrupa ülkelerinde maden ve iş kazaları yok denecek kadar azdır; bizde ise ocaklar ve inşaatlar her yıl yüzlerce işçiye mezar olur.

Trafik kazalarında kaybettiğimiz insan sayısı, Avrupa ile mukayese götürmez.

Her yıl tekrarlanan hac ibadetinde ezilen ölen kişilerin sayısı ise belirsizdir. Çünkü toplu ölümlerin haricinde, mesela Hacer-ül Esved'e(kara taş) el süreyim derken ya da tavaf esnasında, sıkışma- ezilme tehlikesi geçiren o anda veya sonrasında ölenler de az değildir. Yine hac ve umre ziyaretlerini yapanlardan bir kısmının virütik hastalıklarla memleketlerinde döndükleri de bilinir.

Ülkelere göre yaşam sıralamasına bakalım:

İlk otuzda bir tane İslam ülkesi yok! Türkiye, seksen ülke arasında elli birinci! Bilimsel çalışmalara ise hiç girmeyelim! Son yüz yılda Yahudi asıllı bilim insanı 110 katı olan Müslümanlarda bu sayı sadece 2.

Az gelişmişlik, insan davranışlarını bütünüyle etkiliyor. Ezberlerinden kurtulamayan,

bilimsellikten uzak, her türlü taassuba göz yuman bu ülkelerden felaketlerin eksik olması mümkün mü?

Cehaletle mücadele etmek için gönderilmiş bir dinin, cehalete kurban edildiğini görmek ne acı!

Gelelim estetik algımıza:

Yaşamı kolay ve bir o kadar da güzel kılan “estetik” algısıdır. Kültür ve doğa üzerine yapılan eleştirel çalışmalar, insanı güzel olanla karşılaştırır. Bunun için algıların, duyuların, duyuların açık olması gerekir; aksi takdirde “anestetik” bir durum ortaya çıkar ki bu da tüm felaketlerin habercisidir.

Her medeniyetin estetik bir algısı vardır.

Estetik kaygısı ciddi bir zevk geleneğini de beraberinde getirir. Bunu beslemekte olan edebiyat, sanat, mimari gibi pek çok disiplinden bahsetmek mümkün.

Edebiyata baktığımızda, Batı bu alanda(18 yy’dan bu yana)derinlikli ve kapsamlı eserler ortaya koymuş. Estetik kavramının Müslüman dünyada karşılığı “ilm-ül cemel” dir. Güzellik ilmi olarak ifade edeceğimiz bu bilim dalı ne yazık ki İslam dünyasının ilgi alanı içine girememiş! Bu ise toplumda, ciddi bir eksiklik doğurmakta , estetik literatür neredeyse yok hükmünde olduğu için, toplumda oturmuş bir güzellik algısı da güzel olanın bilgisi de mevcut değil.

Durum vahim, zira güzelin ne olduğunu bilmeyen toplumlar, onun karşısına çirkini de koyamıyorlar.

İman esasında estetik bir duyuş ve düşünüş temeline dayanmalıdır. Tasavvuf buna önemli ölçüde katkıda bulunmuştur. Fakat kurumsallaşmış ve yozlaşmış tarikatlar eliyle avamileşmesi neticesinde bu fonksiyonunu yitirmiştir.

Ya siyasilerimiz, onların siyasi fikirlerini üzerine buna ettikleri bir “estetik” kaygıları var mı? Kaçı kadim İnan ya da Yunan devlet geleneğini ve bunun İslam topluluklarına yansımasını biliyor dersiniz? Kalın sağlıcakla!